

Työnsin kiiltävän miekkani takaisin tuppensa. Lyhdyn valossa näin rubiinien kimaltavan miekkani kahvassa. Jälleen yksi onnistunut ilta takana. Kosketin sormenpäilläni pieniä pulloja vyölläni. Niiden sisällä kiemurtelivat eriväriset savut, odottaen uutta isäntäänsä. Pullot lämpenivät kosketukseni alla. Hiljaisuudessa kenkieni kopse kuullosti kovalta. Tarkkailin kulmieni ali ympäristöäni. Tiesin liiankin hyvin ettei kukaan ollut koskaan yksin. Tämän maan kaksi punaista aurinkoa pitivät huolen ettei kukaan saanut nukuttu. Harvoin kuu toi meille oikean yön. Mitä omituisimpiin aikoihin taivaalle nousi suuri keltainen kuu ja pyyhkäisi auringot taivaalta. Oli kuin kuulla olisi oma mieli ja tahto. Se nousi silloin kun se tahtoi. Kuu uinutti kaikki kuolemaakin syvempään uneen. Moni pelkäsi kuun nousua. Sitä kun ei pystynyt ennakoimaan. Korkeat Herrat hankkivat taikoja pitääkseen itsensä hereillä mutten ollut tietoinen niiden toimivuudesta. Tämän maan asukit luottivat Korkeisiin Herroihin syystä, jota itse en ollut koskaan ymmärtänyt. Korkeiden Herrojen suojeluksesta maksettiin korkeita hintoja. Kaikilla ei ollut niihin varaa. Tämä maa ei suosinut heikkoa. Puistatus kulki vartaloni läpi. Xipil pärskähti nähdessään minut ja pieni liekki pallo lennähti hänen suustaan. Katsoin tarkasti pallon matkaa kunnes se sammui kesken ilmalentonsa. Pudistelin päätäni ja kosketin Xilipin karheaa kaulaa. Pystyin tuntemaan pienet piikit käsieni alla. Piikit olivat täynnä syövyttävää myrkkyä. Tietämättömät silittivät häntä vastakarvaan ja lahjaksi saivat viikkoja särkevät haavat käsiinsä. "Rauhoitu Xilip, poltat koko metsän jos innostut taas liikaa", sanoin hänelle rauhoittavasti. Hän käänsi päänsä minua kohti. Mustat silmät tuijottivat minua tietävästi. Hänellä oli monia paloja takanaan. Nostin käteni kaulalta ja pidin sitä hänen edessään. Suuri, lämmin pää painautui kättäni vasten. Xilip oli puoliksi lohikäärme ja puoliksi hevonen. Oi, kuinka oikukkaan luonteen hän omasikaan. Kuuma veri virtasi hänen suonissaan. Xilip oli uskollisempi kuin ketään koskaan tapaamani olento. Hän ei ollut vain lemmikki, hän oli ystävä. Olimme kuin samasta sielusta kaksi eri puolikasta. Otin lyhyeksi ajellusta harjasta kiinni ja vedin itseni hänen selkäänsä. Xilip potki takakavioillaan kuivaa maata ennen kuin otti vauhtia. Terävät mustat etukoipien kynnet repivät kuivan maan auki. Xilip suoristi valtavat puna-musta nahkaiset siivet. Kahdella voimakkaalla siipien räpäytyksellä olimme jo ilmassa. Hän liiti tummien pilvien lävitse. Aurinkojen punainen valo kajasti pilviin aavemaisen valon. Yleensä jäin tuijottamaan pilvien kiemurtelua kun rikoimme ne lentämällä läpi. Nyt halusin hetken nauttia viileästä ilmasta ja suljin silmäni. Xilip tiesi minne mennä minun sanomatta hänelle mitään. Tuntui kuin hänellä olisi kyky lukea ajatuksiani. Tömhäntäen laskeuduimme Angeronia-nimisen tavernan eteen. Se oli rähjäinen, vanha ja pieni mökkiparanen kaupungin laitamilla. Sen ikkunoiden alla oli kasa lasinsiruja. Kukaan ei enää viitsinyt kerätä niitä pois. Mitä turhaan, kun ne kuitenkin menivät rikki ennemmin tai myöhemmin. Oma veikkaukseni oli ennemmin. Laskeuduin alas ja taputin Xilipiä kylkeen. "Kiitos Xilip", sanoin hänelle. Hän nuolaisi minua karkealla kielellään. Katsahdin kulmat kurtussa kohtaa, josta hän oli nuolaissut hiastani. Nahkatakkini kului miltei puhki hänen kielensä alla. "Xilip, olemme puhuneet tästä. Ei nuolemista", sanoin ja osoitin hänen suutaan. Hänen kielensä oli kuin hänen nahkansakin; täynnä pieniä piikkejä mutta ilman syövyttävää myrkkyä. Xilip laski päänsä alakuloisesti tietäen tehneensä väärin. Pudistellen päätäni virnistin elikolle. Nostin hänen päänsä kädelläni ylös ja annoin pienen suukon turvalle. Tunsin kuuman hengityksensä kaulallani. En pystynyt olemaan hänelle pitkään vihainen. Xilip tiesi sen ja pärskähti iloisesti. Pudistelin päätäni ja kävelin tavernan ovelle. Xilip oli ollut minulla jo niin monta vuotta, että hän tiesi odottaa minua tavernan edessä. Vedin olkapääni taakse ja avasin oven. Itsevarmasti astelin tiskille. Kaikki väistivät minua tietäen mitä saisivat jos astuisivat tielleni. Minulla kesti kaksi päivää saada Kuoleman tytär-lempinimi näillä main. Kukaan tuskin edes uskalsi henkäistäkään suuntaani. He eivät tahtoneet purppurana leimuavan katseeni

vangiksi. Istuin karvanaamaisen Lyrkourgosin viereen. Minuun katsahtamattakaan hän työnsi paperinpalan minun eteeni. Työsin sen taskuuni tietäen mitä se sisältäisi. Vaalea tarjoilijar katsahti minuun ja nyökkäsin hänelle. Hänen vaalean tukkansa välistä pilkotti kaksi punaista ketunkorvaa. Hän mekko heiluen lähti hakemaan juomaani. Olin käynyt täällä jo niin monesti, että hän tiesi mitä minä join. Eteeni ilmestyi vaalean sininen juoma. Löin kolikoita pöytään. Siinä oli hieman ylimääräistä tarjoilijalle. He saivat muutenkin huonoa palkkaa ottaen huomioon mitä kaikkea he joutuivat päivittäin kestäämään. Itse en katselisi sekuntiakaan heidän sekoiluaan. "Nähtävästi keikka meni niinkuin piti", Lyrkourgos sanoi vierelläni. Otin huikan juomastani peittäen hämmennykseni. Makea neste jätti suuhuni pistelevän tunteen. Katsoin sivusilmällä miestä vieressäni. Olin toistakymmentä vuotta istunut tämän miehen vierellä eikä hän kertaakaan ollut sanonut minulle sanaakaan saatika katsahtanut suuntaani. Nyt hän käänsi tumman karvaisen naamansa minun suuntaani. "Kyllä", vastasin hänelle napakasti ja automaattisesti nostin itseni istumaan vielä suurempaan. Mies kuului susikuntaan, jossa heikkot tapetaan suorilta. Ei kysymyksiä, ei epäröintiä. Keltaiset silmät tutkivat minua tarkkaan. Hänen nenänsä nytkähteli hänen haistellessaan ilmaa. Pystyin näkemään hieman kellertävät kulmahampaan pilkistävän vaalenpunaisen huulen alta. Häneen katseensa karkasi olkani yli. Pakotin itseni olla katsomatta taakseni. Jostain syystä niskakarvani nousivat pystyyn. "Täällä on joku uusi", mies sanoi kumisevalla äänellään. Otin uuden huikan lasistani. "Miksi minä siitä kiinnostuisin?", kysyin ja tuijotin lasipullojen takana olevaa peiliä. Omat purppurat silmäni katsoivat pullojen välistä takaisin. Pyyhkäisin ponihännästäni karanneen tumman hiuskiehkurun kasvoiltani pois. Katsahdin takaisin mieheen. Häneen keltainen katseensa oli edelleenkin nauliintuneena johonkin olkani takana. "Kunhan puhun", mies sanoi viimein hetken hiljaisuuden jälkeen. Kurtistin kulmiani miehelle vierelläni. Hän ei vain puhunut. Tämä tarkoitti jotain, mutta mitä? Mietin tarkkaan mitä seuraavaksi päästäisin suustani. Tämä mies ei vastaisi tyhmiin kysymyksiin. "Hänellä on musta viitta yllään, jonka huppu peittää hänen kasvonsa varjoihin. Hän istuu yksin syrjäisimmässä nurkassa. Miehellä ei ole edes juomaa edessään eikä hän ole sellaista tilannut koko iltana", Lyrkourgos sanoi. Inhosin kun kiinnostukseni nosti sarvista päätään. Tahdoin upottaa sen laavaan niinkuin tein kaikelle muullekin, josta en liiemmin pitänyt. Otin pitkän huikan lasistani. Minun pitää jatkaa matkaa. Mitä minä muutenkaan välitän miehen puheista? Otin pienet pullot lantioltani ja laskin ne miehen eteen sanomatta sanaakaan. Lyrkourgos työsi ne taskuunsa. Join lasini tyhjäksi ja nousin. Lyrkourgos pysäytti minut ottamalla käsivarrestani kiinni valtavalla karvaisella kädellään. Tuijotin kättä hetken kunnes käänsin leimuavan katseeni mieheen. Inhosin kun minuun koskettiin. Hän vetäisi kätensä salaman nopeasti pois minusta kohdatessaan katseeni. Hän ryki kurkkuaan. Odotin hetken hänen sanovan jotain, mutta kun mitään ei kuulunut käännyn ovelle päin. Ehdin ottaa muutaman askeleen kunnes kuulin hänen äänensä. "Sinuna varoisin mitä teen. Xilip on helpoin tapa satuttaa sinua", hän sanoi. Viha leimahti sisälläni. Mies, joka oli istunut vierelläni sanomatta sanaakaan toistakymmentä vuotta, heitti ilmaan lauseen, joka pahasti kuullosti uhkaukselta. Käännyin salamana ja otin miestä kurkusta kiinni ja puristin hänen kurkkunsa lyttyyn. Nojauduin lähelle miehen korvaa. "Sinuna varoisin mitä suustani päästäisin ja kenelle", sanoin painokkaalla äänellä. Hän hengittyksensä rohisi korvaani. Hitaasti irrotin otteeni. Suoristin nahkatakkia. Lyrkourgos piteli kaulaansa molemmin käsin. Tiesin satuttaneeni häntä. Käännyin kannoillani ja huomasin koko tavernan menneen hiljaiseksi. Kenkäni kopsahtelivat puulattialla. Kukaan ei liikkahtanutkaan. "He tietävät miksi pidät häntä", hän sanoi. Jähmetyin paikalleni. Halusiko tämä mies päästä hengestään vai halusiko joku hänen pääsevän hengestään? Erilaiset teoriat pyörivät mielessäni ja laskelmoin mitä minun kannattaisi tehdä.

Mieleeni juolahti toinenkin ajatus. Oliko tämä varoitus? Miksi Lyrkourgos varoittaisi minua? Katsahdin suuntaan, johon Lyrkourgos oli tuijottanut. Pysyin selvästi näkemään miehen hahmon tummassa kaavussa. Miehen huppu peitti kasvot tummaan varjoon niinkuin Lyrkourgos oli sanonut. Tavernan lyhtyjen valossa oli mahdotonta sanoa kuka mies oli. Hänen lähellään ei seisonut yksikään asiakas. Edes viereisiin pöytiin ei ollut ketään istunut. Käännyin katsomaan Lykourgosiin päin ja hän selvästikin yritti kertoa minulle jotain silmillään. En pystynyt ymmärtämään mitä. Hän ei ollut uhka. Karmaiseva tunne hiipi mustaan sydämeeni. Nyökkäsin miehelle ja kävelin ulos. Pyyhin ajatukset mielestäni ja hyppäsin Xilipin selkään. Hän vaistosi jonkin olevan pielessä eikä suostunut nousemaan lentoon. Sen sijaan se lönnkytteli eteenpäin kovaa tietä pitkin. Hänen korvansa liikkuvat kun hän kuunteli ympäristöään. Kaivoin taskustani paperilappusen, jonka olin sinne työntänyt. Rumalla käsiällä siihen oli kirjoitettu: Tuomion areena, Marrok. Vereni jähmettyi suonissani. Tuijotin pitkään nimeä, jota en ollut uskonut enää koskaan näkeväni. Astuin pimeään tupaani. Olin peittänyt ikkunani paksulla nahoilla. En halunnut kenenkään näkevän sisälle tupaani. Tämä oli rauhanpaikkani. Sytytin yksittäisen kynttilän puisen pöytäni päällä koskettamalla sydänlankaa. Puinen pöytä oli jo nähnyt parhaimmat aikansa. Rähjäinen, vanha pöytä natisi ja oli kaatua kasaan jos siihen laski mitään lautasta painavampaa. En välittänyt hankkia uusia tavaroita ansaitsemillani rahoilla. Olin tottunut näihin mitä minulla jo oli. Tuvassani oli pöytä ja sen ympärillä kaksi tuolia, joista toiseen ei voinut istua koska se oli niin laho. Sänky oli syvennyksessä petaamatta. En jaksanut vaivautua petaamaan sitä, koska vietin siellä suurimman osan ajastani kun olin täällä. Uloimmassa nurkassa oli nahkainen lepotuoli. Se oli harvoja vieraita varten. Laskin nahkatakkini lahonneelle tuolille. Se narisi takin painosta ja nytkähti vasemmalle. Minun pitäisi päästää tuoli kärsimyksistään. "En olisi uskonut sinusta tulevan noin varomaton", sanoi ääni, jota en ollut kuullut moneen kymmeneen vuoteen. Refleksin omaisesti heitin heittotähteni äänen suuntaan. Inho nousi rintaani. Kutsumaton vieraani ei edes säpsähtänyt niiden iskeytyessä seinään hänen takanaan. Hitaasti hän laski kätensä, jonka oli nostanut päänsä eteen. Käsivartta koristi nyt kolme heittötähdettä. Huppupäinen mies nykäisi jokaisen tähden erikseen ja antoi niiden pudota kolisten lattialle. Mies nosti hihaansa ja tutki haavoja. "Myrkkyä", mies sanoi ja katsoi minuun päin. En nähnyt miehen kasvoja. Enkä välittänytäkään nähdä. Kohautin miehelle olkapäätäni välinpitämättömästi. Kurkkuni oli tunnekuohusta umpeutunut kiinni. Sydämeni takoi rintakehääni. "Hyvä, että Xilipistä on ollut sinulle jotain hyötyä. Sinullehan minä sen jätin", mies sanoi. Viha miestä kohtaan paloi kuumana sisälläni. Laskin käteni tikarille lantiollani. "En pidä siitä, että työt tulevat kotiini", sanoin miehelle kylmästi. Marrok nousi ylös ja antoi viittansa pudota likaiselle lattialleni. Tavernan uusi mies oli ollut Marrok. Hän käveli eteeni ja levitti kätensä sivuilleen näyttäen, ettei hänellä ollut aseita. En laskenut kättäni tikariltani. Liian helppoa olisi iskeä aseetonta miestä tikarilla rintaan. Katsoa vierestä kuinka elinvoima hiljalleen hiipuisi hänestä pois. "Tiedän", hän sanoi kuin tuntisi minut. Liian kauan oli hän ollut poissa. Purin hammasta niin kovaa yhteen, että leukani nyki. Marrok oli leikannut tukkansa. Ennen se valui viti valkoisina kiehkuroina miehen hartioille ja nyt se oli leikattu lyhyeksi. Se seiso pystyssä ja pysyi pois kasvoilta. Valkoinen tukka korosti miehen tummia kasvonpiirteitä ja mustia riimukirjoutuksia, jotka täyttivät miehen kasvot. Tietoni ei riittänyt kertomaan, mitä niissä luki. Hän ei ollut minulle koskaan sitä kertonut meidän yhdessä asuessa. Kylällä monet sanoivat, että ne kertoivat kirouksesta, jota mies kantoi. Tiesin, ettei kirouksista tullut kasvoin kirjoituksia. Epäilin kirjoitusten olevan enemmänkin hänen suvustaan, josta mies ei hiiskahtanutkaan. "He eivät halua minua vaan sinut", Marrok sanoi minulle ja laski käsivartensa takaisin alas. Hän kääntyi ympäri ja katsoi ympärilleen. Paikat eivät olleet juurikaan muuttuneet

hänen lähdettyä. "Jos etsit tavaroitasi, etsit turhaan. Xilip poltti ne pihalla lähtösi jälkeen", sanoin. Se tapahtui vasta vuosi hänen lähtönsä jälkeen, mutta sitä en sanonut hänelle. En halunnut hänen tietävän kuinka rikki olin hänen lähdettyä. Enemmän rikki kuin siitä, että oma äitini heitti minut ulos talostaan kuin syöpäläisen ollessani nuori. Marrok otti minut silloin asumaan luokseen. Olimme olleet jo pitkään ystäviä ja luotin häneen täysin. Marrok oli pitänyt minusta enemmän huolta kuin äitini koskaan. Hän oli ainut, ketä minulla oli siihen aikaan. Ilman häntä olisin todennäköisesti tehnyt jotain tyhmää ja minun loppuni olisi tullut ennen aikojaan. Olin nähnyt tämän miehen vaaleanpunaisten lasien läpi silloin. Hän näytti todellisen luontonsa lähtiessään sanomatta mitään. Toisinaan toivoin, ettei hän koskaan ottanut minua asumaan luokseen. Olemassa oloni oli kirus tälle maalle. Moni olisi todennäköisesti onnellisempi ilman minua. "He haluavat voimasi. He aikovat pakottamaan sinut antamaan sen Heille", Marrok sanoi, kun huomasin minun vajonneen muistojeni syvyyksiin. "Se ei ole mahdollista. En pysty irrottamaan omaa kiroustani", sanoin. "Tiedän, mutta he eivät usko kiroukseen. Se on lahja jumalilta heidän mielestään. Tulin varoittamaan...", Marrok selitti ja kääntyi katsomaan minua. Hänen cobaltit silmät olivat täynnä jotain, mitä en pystynyt tunnistamaan. "Kaikkien näiden vuosien jälkeen sinä tulet tänne varoittamaan minua. Kuka sinulle maksaa tästä? Mitä he ovat luvanneet sinulle? Poistavat kasvojasi koristavat kirjoitukset?", sanoin ja naurahdin hänelle. Marrok otti askeleen taaksepäin kuin olisi saanut iskun kasvoihin. Tiesin osuvani arkaan paikkaan. Marrok inhosi kasvojaan. Sen takia hän oli kasvattanut pitkän tukan. Ja tiesin, että sen takia hän nyt käytti huppua varjostamaan kasvoja. "Sinä olet muuttunut", Marrok sanoi. Olin aikoja sitten antanut sisälläni palavan tulen polttaa kaiken mitä olin koskaan tuntenutkaan tätä miestä kohtaan. Mielessäni hän ei ollut muuta kuin petturi. Hän jätti minut tänne sanaakaan sanomatta. Kävelin varmoin askelin hänen eteensä niin lähelle, että miltei koskin häneen. "Mitä sinä kuvittelit täältä löytävän? Magaera, jonka joskus tunsit, kuoli kauan sitten", sanoin vihaisesti. Käännyin ja kävelin ovelle. "Pyydän Magaera, älä tule areenalle", Marrok sanoi takanani. Hänen äänessään oli jotain, joka sai minut pysähtymään. Katsoin olkani yli. "Minulla ei ole vaihtoehtoja asian suhteen", sanoin ja kävelin ulos. Käyttäydyin todella tyhmästi Marrokin lähdön jälkeen. Taverna tappelut oli pientä. Värväydyin Paxtonin alaisuuteen. Kerroin hänelle mitä pystyin tekemään. Paxton oli Korkea Herra. Sain kaikki kohteeni häneltä. Jos en hakenut taikoja, hän surmaisi minut. Hän oli tehnyt sen selväksi jo värväytyessäni. Se oli suurin virheeni. Taputin Xilipiä kylkeen kun hän tuli minua vastaan pihalla. "Ei nyt poika", sanoin ja jatkoin kävelemistä metsään. Tiesin ettei Xilip seuraisi minua jos en niin tahtonut. Kävelin palaneen metsän läpi Kurjuuksien järvelle. Vajosin tumman veden ääreen. Kosketin sormellani veden pintaa ja siihen ilmestyivät kipeimmät muistoni. Pakotin itseni katsomaan ne. Minun täytyi muistaa ne. Kyyneleet tahrasivat kuulaat poskeni. Xilip työnsi minua lämpimällä turvallaan. Hän oli tullut hakemaan minut. Omasta tahdostaan tai Marrokin kehotuksesta. Vilkaisin taivaalle. Minun oli mentävä jos aioin ehtiä areenalle tämän päivän aikana. Huokaisin syvään ja hyppäsin Xilipin selkään. "Areenalle Xilip", sanoin hänelle. Xilip hirtahti vastalauseeksi ja pakitti muutaman askeleen. Hän veti siipensä tiukasti kehoonsa kiinni. "Tiedän, minä en tykkää tästä yhtään enempää kuin sinäkään", sanoin ja taputin hänen kaulaansa. Emme käyneet ikinä Tuomion Areenalla. Siellä nautittiin kidutuksista ja verellä leikkimisistä. Itse en ollut ikinä välittänyt heidän demonisista seremonioistaan. "Hoidetaan tämä pois alta", sanoin Xilipille. Xilip kuopi maata kavioidellaan kunnes hän otti suuren harppauksen ja levitti siipensä. Sen vahvat takajalat pystyivät nostamaan meidät puiden ylle, jossa hän pystyi helposti lähtemään lentoon. Areena sijaisti keskellä kaupunkia. Sen muurit valuivat kuolleiden verta. Raudan hajun pystyi haistamaan kilometrien päähän. Jokaisen, joka astui areenan porteista täytyi kulkea

veriputouksen läpi. Se oli kuin kaste, että oli tarpeeksi rohkea tulemaan katsomaan areenan seremonioita. Xipil lensi kevyesti muurin yli ja laskeutui kovalle hiekka kentälle. Laskeuduin hänen selästään ja kävelin hänen eteen. "Mene", käskin häntä. Mustat silmät katsoivat minua loukkaantuneesti. Hän peruutti kauemmas minusta ja pärskähti. Xilip levitti suuret siipensä. Hänen suustaan syöksyi valtava tulipallo. Hän oli vihainen minulle. Nyökkäsin hänen suuntaansa jämerästi. En halunnut hänen olevan täällä kun vein Marrokilta hänen voimansa. Xilip nousi ilmaan ja katosi näkyvistä. Huokaisin syvään. "Virhe", kuului miehen ääni ja jokin kova osui takaraivooni. Synkkä maailma pimeni entisestään. Vaikeroiden pitelin päätäni. Syljin hiekkaa suustani. "Magaera, Draconiksen tytär. Sinut on kutsuttu tänne luovuttamaan voimasi Korkeimpien haltuun", kuului mahtipontinen ääni. Avasin silmäni ja nousin istumaan. Minua ympäröi harmaa voimakenttä. Edessäni seisoivat kolme tumman harmaisiin kaapuihin pukeutunutta miestä. Jokaisen miehen kasvot oli peitetty silkein. Eriväriset vaakunat koristivat muuten yksinkertaista kaapua. En tiennyt ketä nämä miehet oli. "Minun ei tarvitse luovuttaa teille mitään", sanoin uhmakkaasti ja nousin seisomaan. Laskin käteni lantiolleni mutten löytänyt sieltä mitään. He olivat vieneet aseeni. "Magaera älä", kuulin tutun äänen. Katsoin vasemmalle mistä ääni tuli. Marrok oli polvillaan maassa. Hänen kädet ja nilkat oli sidottu myrkkypunoksella. Hitaasti se poltti läpi ihon, lihan ja luun. Se tietenkin, saattoi kestää vuosia, jos ei jopa kymmeniä vuosia. Hänen kasvonsa olivat veren tahrimat niinkuin hänen vaatteensakin. "Mitä sinä välität?", sanoin hänelle vihasesti. Matala nauru täytti areenan. Se kimposi kiviseinistä takaisin. Käännyin katsomaan miestä, joka nauroi. "Hän välittää hyvinkin paljon. Marrok kerropa Magaeralle miksi sinä välität niin paljon, kun hän ei itse näytä tietävän", mies sanoi ja kulki Marrokin taakse. Mies otti Marrokia hiuksista kiinni ja nosti hänen päätään. Marrok ei mitenkään näyttänyt kuinka paljon häneen sattui. "Magaera, olen pahoillani. Kaikesta. Varsinkin siitä, etten kertonut olevani sinun isoveljesi", hän sanoi käheällä äänellä. "Valehtelija", huusin ja taoin nyrkeilläni voimakenttää vaikka tiesin ettei siitä ollut mitään hyötyä. Marrok pudisteli päätän kieltävästi. Se ei voinut olla totta. "Äitimme heitti minut ulos talosta aiemmin kun sinut. Draconis oli luvannut pitää äidistä huolta mutta sinun syntymän jälkeen hän lähti. Hän ei halunnut meitä riesakseen. Hän kirosi meidät, koska hän inhosi lapsia. Hän oli vihainen itselleen, että oli siittänyt sellaisia tähän maailmaan. Valitettavasti hänen vihansa siirtyi äitiimme", Marrok sanoi, "Muistatko, kun mietit milloin me olimme ensimmäisen kerran tavanneet? Et muistanut sitä millään. Olet aina tuntenut minut, aina." Vajosin polvilleni. Näin hänen cobalteista silmistä totuuden. "Sinä lähdit", sanoin ja musta sydämeni särkyi uudestaan tuhansiksi palasiksi niinkuin päivänä jona hän lähti. Musta kyynel valui hänen silmistään tahrien ihon allaan. "En pystynyt enää katsomaan sinua silmiin tietäen että, joka päivä elimme valheessa. Olit niin viaton. Omalla hieman kieroutuneella tavallasi", hän sanoi ja näytti olevan oikeasti pahoillaan. Mietin joka päivää hänen kanssaan. Kaikki valetta. "Sinä jätit minut niinkuin kaikki muutkin elämässäni olleet. Se pistää sinut samalle viivalle vanhempiemme kanssa", sanoin hänelle vihoissani. Marrok pudisteli päätään kieltävästi. Musta kyynel valui alas hänen poskeaan pitkin. Mies Marrokin takana iski puukon Marrokin käsivarteen. Marrok huusi tuskissaan. Purin huultani ja katsoin kun veljeäni huusi. Vaikka hän oli valehdellut ja jättänyt minut, en pystynyt katsomaan hänen kärsimystään. Voimakenttä puhkesi kovalla pamauksella. Miehet perääntyivät yllättyneinä. En kiinnittänyt heihin mitään huomiota. Kahdella suurella askeleella olin Marrokin edessä. Polvistuin hänen eteen ja otin tikarista kiinni. Marrok puri hampaita yhteen ja päästi murahduksen kun vedin tikarin irti hänestä. Se paloi kuumana kädessäni ja tuuli puhalsi sen tuhkana kädestäni pois. Hänen pää roikkui veltona. Tuuli ympäröi meidät suojaansa. Se vinkui vihasesti. En ollut ikinä pystynyt näin isoihin taikoihin. Nostin veljeni pään ylös. "Unohdit jotain

todella tärkeää. Äiti oli voimakkain noita sitten tuhanteen vuoteen", sanoin Marrokille. Olin kuinka vihainen hänelle tahansa, en pystynyt hylkäämään häntä. Hän oli luotu samasta luusta ja verestä kuin minutkin. Hänen cobaltit silmät tutkivat kasvojani. Koskin hänen käsivarteen ja pieni valopallo liikkui sormenpäistäni hänen iholleen. Se luikerteli pitkin hänen ihoaan jättäen punaisen juovan kohdalle mistä oli kulkenut. Kuulin ritinää hänen takaa. Hämmennys kasvoillaan Marrok nosti kätensä ylös. Tarjosin hänelle käsiäni ja hän otti niistä kiinni. Nousimme seisomaan. "Älä päästä irti", sanoin Marrokille. "En enää ikinä", hän vastasi ja laski päänsä otsaani vasten. Tiukensin otettani. Minun tarvitsi vain hieman lainata hänen energiaa. Suljin silmäni ja keskityin. Tuuli vihloi korviani ja tunsin Marrokin tiukentavan otettaan entisestään. Kun kuulin poksahduksia päästin voimat hiipumaan. Tuuli laantui kokonaan. Avasin silmäni ja kohtasin Marrokin katseen. Hän näytti hämmentyneeltä. Hänellä oli paljon opittavaa minusta. Kohautin hänelle olkapäättäni ja virnistin pienesti. Hän otti minut suureen karhunhalaukseen ja puristi niin kovaa, että olin varma kylkiluideni murtuvan. "Anteeksi", hän kuiskasi korvaani. Nyökkäsin hänelle päätäni. Meillä oli vielä pitkä matka siihen, että antaisin hänelle kokonaan anteeksi mitä hän oli tehnyt. Meillä onneksi oli paljon aikaa korjata välimme. Marrok ei suostunut päästämään irti kädestäni kun kävelimme veristen lammikoiden ohi. Miehistä ei ollut jäänyt paljon jäljelle käsittelyni jälkeen. Tiesin, että tämä tuottaisi ongelmia tulevaisuudessa. Mutta varmoin askelin astelin veljeni rinnalla. Heillä ei ollut mitään mahdollisuuksia meitä vastaan. Vislasin kovaan. Peityimme tummaan varjoon. Xilip laskeutui varoen ettei liannut itseään vereen. Samperin hienohelma. Nousimme hänen selkään ja Xilip pärskähti iloisesti ja nousi ilmaan. Tuuli suhisi korvissani ja euforinen tunne täytti kehoni.